

Thế Mà Cũng Xong Một Bài Thơ

Hai năm rồi...mắc dịch, thế giới như một nhà, không ai cần đi xa vẫn thấy buồn thăm thẳm!

Trời đất vẫn xanh thẳm, sao người ta bạc đầu? Hôn đứa cháu, hôn đâu? Hai bàn tay đập đập!

Cái khẩu trang che mặt, chừa đôi mắt tự nhiên. Ai cũng tự nhiên hiền, nói những lời nhỏ nhẹ...

Thế là hai năm Lễ Chúa Giáng Sinh không vui! Ông Già Noel cười...nụ cười trên mặt nạ!

Những nhành cây không lá, tuyết bám nở thành hoa. Thấy trên những mái nhà, tuyết đọng thành nước mắt!

Hai năm rồi xa cách, không lễ lạt, hội hè. Đường sá bơn bớt xe. Tiếng còi xe không có...

Năm ngoái, đêm mừng Chúa, không ai không nguyện cầu cho ngày này năm sau ai ai cũng vui về...

Không ai nhắc cô bé đi bán diêm hồi xưa! Không ai thấy gió đùa tiếng chuông rơi trên cỏ!

Không có gì để nhớ. Tôi ngó lịch, làm thơ. Câu thơ gió thoảng niềm tâm sự nghe lạnh làm sao đêm Giáng Sinh!

Chắc chắn Chúa giết mình...giết rớt cây Thánh Giá, cái lư hương được trả...khói thơm suốt bờ sông...

Trần Vấn Lệ